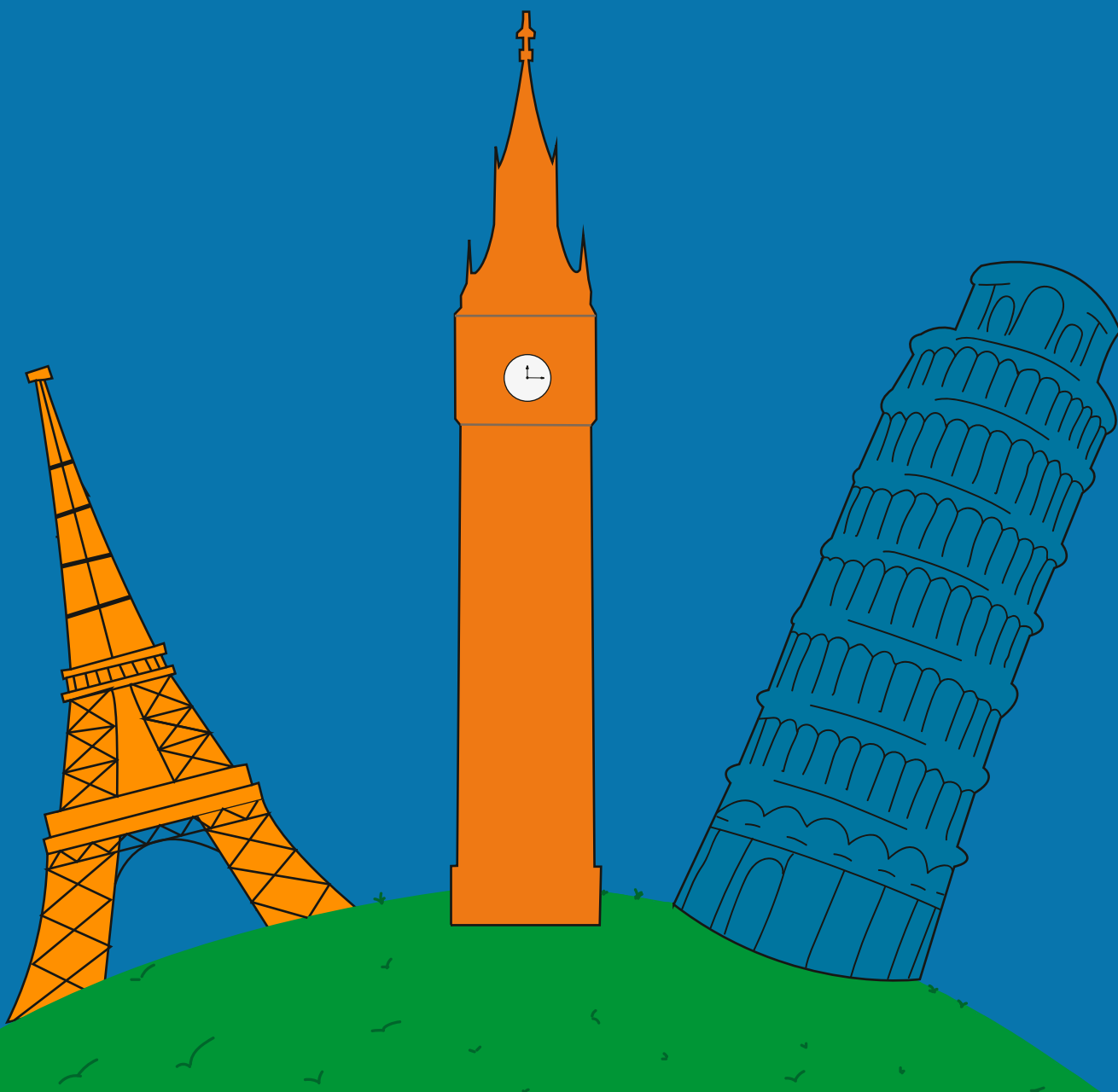
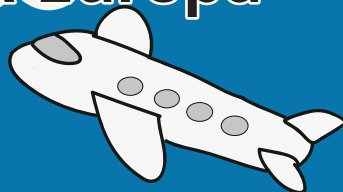
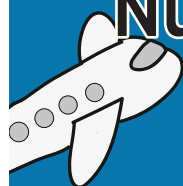

liberal ungdom

Nummer fyra 2023 | TEMA Europa

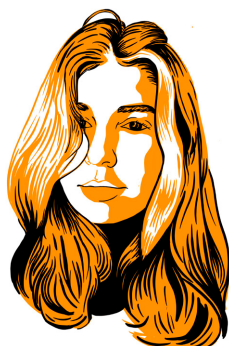
innehåll

TEMA: Europa

- S. 3** Redaktion & produktion
- S. 4-5** Hänt i LUF-landet
- S. 6-7** Ledare: Vad är liberalismens plats i Europa?
- S. 8-9** Ungas inställning till EU
- S. 10-12** LUF:s oförklarliga EU-fori
- S. 14-16** Är det dags att överge den europeiska identiteten
- S. 17-19** Gästskribent: Karin Karlsbro
- S. 20-23** Gästskribent: Simona Mohamsson
- S. 24-26** Gästskribent: Karin Mäki-Kala
- S. 27-28** Vilken låtsasvärld ska vi rösta på
- S. 29-30** FO-krönika: En europeisk årsreflektion från 2023

redaktion och produktion

Kontakta redaktionen på: erlandsson.thea@gmail.com

Thea Erlandsson
Redaktör

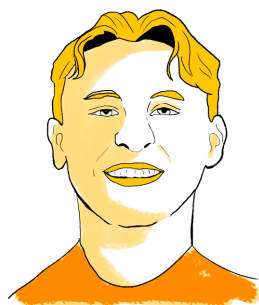
Birger von Schenck
Skribent

Amanda Johansson
Illustratör

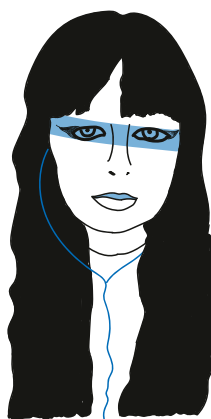
Hannes Lilja
Illustratör

Alvin Landström
Skribent

Adam Furustam
Skribent

Linn Danell
Skribent

Oliwier Raszka
Illustratör

Ansvarig utgivare

Karin Pettersson

Layout och redigering

Cecilia Modig / Thea Erlandsson

Tryck

ByWind

Omslag

Hannes Lilja

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och
utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och
verkar för individuella rättigheter,
marknadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

Hänt i LUF-landet

Det har hänt mycket ute i LUF-landet sedan det senaste numret av Liberal Ungdom. Ni medlemmar har kampanjat, debatterat och värvat runt om i landet. Många LUF:are har deltagit på höstens Basliberal där de lärt sig mycket om liberalism och träffat nya vänner. Om du ännu inte varit på Basliberalen - håll utkik efter vårens helger!

I november var det dags för Liberalernas landsmöte - partiets motsvarighet till kongress. En stor delegation LUF:medlemmar åkte dit, och vi visade partiet att framtiden är ljus med debattskills i talarstolen! Motionen om slöjförbud i skolan föll tack vare flitig argumentation från många kloka LUF:are. Andra liberala vinster såsom söndags- och kvällsöppet på systemet, en fullskalig utredning av narkotikapolitiken och en nationell prissättning på utsläpp som metan, är verkligen saker att fira!

Utöver Basliberalen och Landsmötet har vi haft en värvertävling som pågick under hela november. Många distrikt värvade som aldrig förr, men till sist kunde vi kora tre vinnare. LUF Väst värvade flest, och LUF Kronoberg samt LUF Blekinge värvade båda över sina procentuella mål. Bra jobbat allihopa!

Sist men inte minst har även LUF:s medlemsinstagram äntligen sjösatts! In och följ @lufmedlem !

FEXPENS juldikt

Midvinternattens köld är hård,
stjärnorna gnistra och glimma.
Mången distrikt slagit värvningsrekord.
Kommunikatören är inte särskilt bra på
att rimma.

Mycket har hänt sedan Kongressen tog
slut
efter landsmötet kan vi nu pusta ut.
Årsmöten nalkas på andra sidan nyår,
vi hoppas ni genom återvärvning än fler
medlemmar får!

Ledare

Vad är liberalismens plats i Europa?

Thea Erlandsson

Vi börjar röra oss mot slutet av ytterligare ett år, men det år som väntar runt hörnet är inte som de andra. Som Simona Mohamsson, Lufs kandidat till Europaparlamentet, skriver i sin gästkrönika: 2024 är ett make or break-år för demokratin.

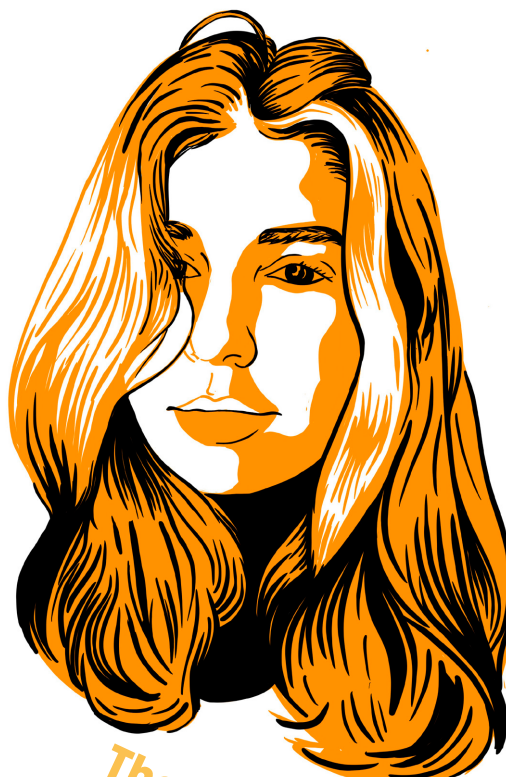
Hotet kommer både inifrån och utifrån. Högerpopulismens vindar blåser genom Europa – Orbán, Fico, Wilders och Åkeson leder framgången – en utveckling som Liberalernas Europaparlamentariker Karin Karlsbro bevittnar. De har alla fått inflytande i Europa och deras påverkan sprider sig obehagligt på kontinenten och i parlamentet. Samtidigt flåsar den ryska militären fortsatt i Ukrainas och Europas nacke, den kinesiska närvaron i geopolitiken verkar ha glömts bort och ett krig i Mellanöstern splittrar åter den globala säkerheten. Framtiden känns dystopisk och tung, speciellt när de liberala krafterna börjat förtvina. Nu när friheten hotas som mest, var finns motståndet?

I kärnan av EU-debatten ligger en stor del av problematiken. När diskussionen handlar om huruvida unionen bör existera, snarare än vad den kan göra, försvåras möjligheterna att agera. Både från höger och vänster har euroskepsismen ökat. De uppenbara fördelar som ett europeiskt samarbete givit oss är inte kristallklara och de fri- & rättigheter som byggts upp genom året tas för givet. Inför det stundande EP-valet kommer populismens konsekvenser att bli påtagliga och kräva ett politiskt ansvar att fortsätta försvara det europeiska samarbetet.

Samtidigt, finns det någon legitimitet i att ifrågasätta EU? Likt mina skribenter Birger von Schenck och Alvin Landström ser jag långtgående problem i unionen, problem som borde adresseras för att det europeiska samarbetet ska bli ännu mer framgångsrikt. Att blint förespråka federalism kommer inte lösa EU:s demokratiska underskott eller säkerställa att friheten försvaras. Debatten måste nyanseras för att politiken ska röra sig framåt.

Det behövs en ny strategi för att nå ut till väljarna som kommer att gå till valurnorna den 9:e juni 2024. Sverige sa oui, si och yes till EU år 1994. Debatten kan inte längre handla om EU:s vara eller icke-vara. Samarbete måste vara givet, oavsett vad de antagonistiska sverigedemokraterna eller vänsterpartisterna säger. Nu handlar det om vad EU ska bli och göra, och den visionen måste bygga på realistiska politiska förslag som är förankrade i demokrati och frihet.

Det är dags att bygga upp det liberala motståndet – 2024 är det make or break för liberalismen.

Thea Erlandsson
redaktör

Ungas inställning till EU

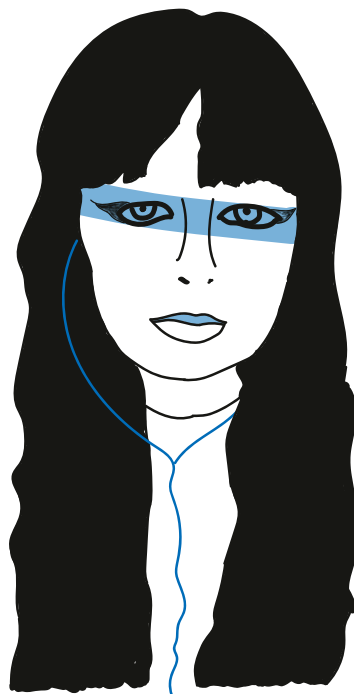
Linn Danell

Jag sitter i klassrummet och skriver en uppgift till engelskan när jag hör några i min klass diskutera valet till Europaparlamentet (EP) som äger rum nästa år. Först blir jag glad att de diskuterar valet. Glädjen försvinner däremot snabbt när jag hör flera personer säga att de inte tänker rösta. "Jag har ju ändå inte koll på sånt" och "Det kommer ju ändå inte påverka mig?" hör jag flera personer säga. Varför vill unga inte rösta i EP-valet? Hur får man unga att vilja engagera sig i EU-frågor? Hur får egentligen unga personer information om EU?

För att fler förstagångsväljare ska vilja rösta i EP-valet så måste man ta reda på vad unga är intresserade av när det kommer till EU. Enligt Statistiska centralbyrån (SCB) beräknas antalet röstberättigade i Sverige öka med 290 000 personer jämfört med EP-valet 2019. Myndigheten för ungdoms- och civilsamhällesfrågor (MUCF) gjorde 2020 en rapport om kunskap och engagemang i EU, där 1076 unga svarade på en enkät om EU. I den rapporten framgick det att de frågor som unga framförallt är intresserade av är hur EU påverkar deras vardag och EU-medborgares möjligheter och rättigheter. Den frågan som väckte minst intresse var EUs historia. Så för att fler unga ska vilja rösta i EP-valet måste information om dessa frågor nå ut. Studien visar även att få unga har hört talas om det EU gör som direkt berör unga som Europeiska ungdomsdialogen och Erasmus+, som är EUs program för utbildning, ungdomar och idrott och som bland annat erbjuder möjlighet till utbyten inom högre utbildning.

I rapporten som MUCF gjorde framkom det att unga framförallt får information om EU genom tv, tidningar, och sociala medier och att det är mer sällsynt att de får information från utbildningsväsendet och organisationer. I andra studier har det framkommit att det sällan är media rapporterar om det som berör unga, vilket kan bero på att det har mindre nyhetsvärde då unga är en mindre grupp i samhället och dessa frågor därför får mindre uppmärksamhet. Det är också viktigt att komma ihåg att svenska medier i allmänhet är dåliga på att rapportera om EU. Enligt en undersökning Institutet för mediestudier gjorde så framkom det att svenska tidningar endast skrev om en fjärdedel av de EU-förslag som regeringen informerade riksdagen om.

För att nå ut med frågor kring EU som ungdomar är intresserade av behövs mer och bättre information från fler håll. Skolan bör bli bättre på att informera om vilka frågor som diskuteras i Europaparlamentet, exempelvis miljöfrågor, energifrågor och migrationsfrågor, så att unga förstår hur besluten som fattas i Europaparlamentet påverkar dem. Ungdomsförbund och politiska partier har också ett ansvar att nå ut till unga om vi vill att de ska rösta i EP-valet. Det kan vi göra genom att diskutera frågor som unga personer är intresserade av på ett enkelt och tillgängligt sätt.

Linn Danell

LUF:s oförklarliga EU-fori

Birger von Schenck

Är du med i LUF älskar du EU. Så är det bara. Men denna villkorslösa kärlek, och framförallt den oreserverade strävan efter ett förenat EU det innebär, tror jag måste ses över. Är vi för förblindade av kärlek för att se de potentiella riskerna med ett starkare EU, och skadar vi till och med organisationen mer än vi hjälper?

LUF har som explicit mål att “EU bör utvecklas till en federation.” (Punkt 63 i Handlingsprogrammet 2023 för de av er som har roligare saker att memorera). Varför? Som jag ser det finns det stora delar med EU som är oförenliga med den liberala politik vi annars säger oss stå för. Vi börjar med ett exempel som bör vara en hjärtefråga för alla LUF-medlemmar: snus och sardinsk Casu Marzu (ost med mask).

Dessa produkter är vanliga i en del av EU, men olagliga att sälja i andra delar. Så kan vi ju inte ha det i en förenad federation. LUF:s rekommenderade lösning är följande: enligt punkt 72 i Handlingsprogrammet ska produkter som får säljas i en del av EU kunna säljas “i hela EU utan undantag”. Låter lysande liberalt, men samtidigt enormt naivt. Om vi ignorerar att sardinskt Casu Marzu faktiskt inte är lagligt att köpa någonstans och istället fokuserar på snus, som bara får säljas i Sverige, kan vi lätt se problemet. Vad sker med störst sannolikhet? Ett enat EU inser hur gott det kan vara med en hederlig prilla och 26 medlemmar ger vika för en medlems önskemål. Eller: Sveriges snusförsäljning blir olaglig, eftersom en klar majoritet i EU är emot det.

För min del spelar det ingen roll; Jag mår illa av snus. Men det går inte att blunda för att ett enat EU förmodligen inte skulle stämma så väl överens med LUF:s handlingsprogram. Den som tror att Europas Förenta Stater skulle vara en självklar förkämpe för liberala värderingar lär bli besviken.

På tal om regleringar verkar det vara EUs enda stolthet för tillfället. Missförstå mig inte, jag kan förstå och till och med uppskatta en bra reglering, men är EU värdigt vår devota beundran om dess främsta syfte tycks vara att invänta amerikansk innovation att strypa? Det låter inte som en union som borde falla LUF i smaken, men ännu en gång är idén om Europa starkare än verkligheten.

Vi måste vara konsekventa. Det finns en diskrepans mellan hur LUF ser på svenska staten och den europeiska staten, trots att den senare har potential att vara 100 gånger starkare. Den svenska ska tyglas och krympas. Det ska ske avregleringar och privatiseringar. Den europeiska ska växa till varje pris. Risker att vi på grund av ökad integration i EU ger över makt till icke-liberala parter avfärdas, men hela Europa är inte fullt så liberalt som vi hade kunnat hoppas. Medlemsländer som Polen och Rumänien har tveksamma rättigheter för HBTQ-människor. Ungern och Bulgarien har fortfarande seriösa problem med korruption. Om vi tycker att den svenska konservatismen är nedrig är det ingenting jämfört med den populism man kan se i stora EU-länder som Tyskland och Frankrike. Är det verkligen det liberala klimatet vi vill kasta oss in i?

LUF + EU = SANT

ELLER?

Egentliga skadan med vår oförbehållna iver för ett enat EU tror jag inte kommer i form av ett totalitärt EU. Jag tror snarare att vi hotar att slita sönder EU. De senaste åren har vi sett hur EU:s ökade integrering korrelerat näst intill perfekt med ökat stöd för missnöjespartier, som fångat upp väljarnas ovilja och rädsla. Vad blir i detta sammanhang LUF:s villkorlösa strävan efter en europeisk federation? Tondövt och tacksamt bränsle för populister som Orban. Vi kan drömma hur stort som helst, men att ignorera verkligheten i ett så pass känsligt klimat är taktlöst. Handlingsprogrammet påminner mig om de sällsynt kloka orden från socialisten Bertold Brecht, som ni nu får låta mig parafrasera: Vore det inte lättare om LUF löste upp europeiska folket och valde ett annat?

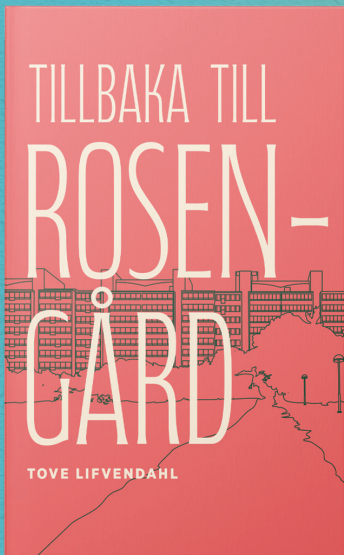
Jag förstår mycket väl att ett handlingsprogram ska vara idealistiskt. Allt börjar med en dröm. Men just LUF:s EU-positivitet blir alltför ofta till en EU-naivitet. För en betydande del av förbundet tycks EU motsvara favoritlaget i Allsvenskan (eller UEFA för att hålla temat): Det spelar ingen roll hur bra (eller uselt) laget egentligen spelar, man hejar okritiskt på dem ändå.

Jag är inte emot EU. Jag är inte heller emot ett potentiellt förenat EU. Men jag motsätter mig det som tycks ha blivit ett paradigm inom LUF: att ett mer integrerat EU per definition skulle vara en positiv sak. Vi måste nyttja den sunda skepsis som LUF utövar så väl mot den svenska offentliga sektorn, mot en potentiellt ännu mäktigare europeisk offentlig sektor. Annars är vi inget mer än EU-Ultras.

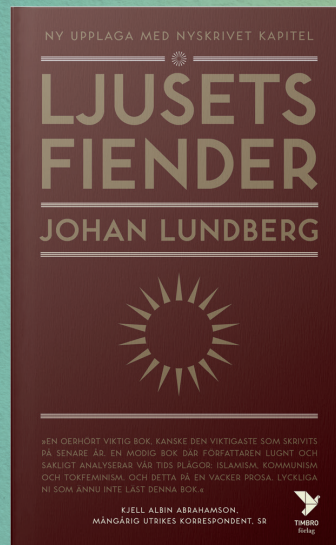
Birger von Schenck

LIBUNG20 ger dig 20% rabatt
på hela vårt sortiment

Efter en omtalad stenkastning på en högstadieskola i början på 2000-talet reste Tove Lifvendahl dit i jakt på förklaringar, perspektiv och nyanser. Boken kommer ut 2003, och får en uppföljare tio år senare. Nu har det gått 20 år och i sju samtal möter hon nu vuxna medborgare. Hur blev livet för dem?

Hur kunde västerlandets intellektuella framsteg leda till förtryck och totalitära ideologier? I *Ljusets fiender* undersöks frihetens mörka skuggor i en berättelse som leder ända in i dagens svenska idédebatt. (Nytgåva)

Liberaler har länge brottats med dessa eviga frågor. I *Ny liberalism* introduceras sex samtida tänkare, sammanställda av Patrick Krassén, som har varit betydelsefulla för utvecklingen av liberal filosofi och ideologi under de senaste årtiondena. Flera av tänkarna har aldrig tidigare presenterats på svenska.

www.timbro.se/forlag

TIMBRO
förlag

Är det dags att överge den europeiska identiteten?

Adam Furustam

Dimman låg som ett töcken över platsen. Ett mjölkvitt dis som likt bolmande rök bäddade in de murkna barackerna i dunkel. Hundratals i raden som ledigt följde horisontens linjer och omgärdade den kolossala gräsplätten. Intuitivt kunde det varit ett övergivet flygfält eller kolonioråde. I realiteten var det ett helvete. Ett ghetto där judar och andra minoriteter torterats, avhumaniserats och slutligen avrättats. Detta enbart till följd av sin identitet.

Förintelsens abrupta slut kan på många sätt beskrivas som starten på en ny era. En renässans av ökad demokratisering, frihet och tolerans. I stället för att tvingas dölja en politisk övertygelse, sexuell preferens eller religiös identitet – finns idag hög acceptans såväl juridiskt som socialt. Det europeiska samarbetet har gjort att minoritetsskydd samt yttrande- och religionsfrihet inte längre är exklusivt för en välbärgad elit, utan rättigheter fördragsfästa för samtliga unionens medborgare. Trots detta kan det ibland vara nödvändigt med eftertanke. Hur har unionen egentligen utvecklats och är det alltid eftersträvänsvärt att vara en moralisk piska och inte enbart ett ekonomiskt samarbete?

“Medan världen alltmer slutit sig samman har EU varit ett ljus i mörkret. Ett praktfullt exempel som illustrerat styrkan i internationellt handelssamarbete och väckt den gnista som sakta falnat.”

Medan världen alltmer slutit sig samman har EU varit ett ljus i mörkret. Ett praktfullt exempel som illustrerat styrkan i internationellt handelssamarbete och väckt den gnista som sakta falnat. Som 1800-tals filosofen Frédéric Bastiat skulle förklarat, bygger samarbete på två pelare: ömsesidigt beroende och egoism. När handelshinder rivs expanderar marknaden och därmed utbudet. Det höjer kvaliteten samtidigt som välståndet stärks. På samma sätt som ljustillverken inte gynnas av att solen blockeras, kommer inte konsumenter gynnas av att handelshinder upprättas. För när inte varor korsar gränser – kommer soldater att göra det.

Genom handel och specialisering har stater inte bara utvecklat det ekonomiska samarbetet, utan även funnit likheter moraliskt och socialt. I synen på HBTQI-rättigheter har länder gått samman. Detsamma gäller kontroversen om övervakning i syfte att förebygga och bekämpa sexuella övergrepp mot barn – i folkmun kallat “chat control”. Trots ädel intention riskerar förslagen dessvärre att gå bortom unionens syfte och urholka dess förtroende. Som liberaler räcker det därmed inte att enträget basunera ut budskap om en större europeisk gemenskap. Det krävs insikt om hur expandering bör ske och vad som egentligen är dess kärna.

Människan har i tusentals år kategoriserat främlingar i olika fack. Till en början av ren överlevnadsinstinkt. Tillhör du inte den egna klanen är du ett potentiellt säkerhetshot och bör elimineras. Under 1600-talets häxprocesser angavs grannar och bekanta för att de frångick normen och under andra världskriget stod olik-tänkande av främmande etnisk eller religiös identitet på agendan. Gemensamt för samtliga tillfällen var att kategorisering skedde i skuggan av rädsla. Tyvärr kan liknande tendenser ses idag. Höger-extremister placerar gärna muslimer i ett fack samtidigt som dagens polariserade politiska landskap delar den svenska befolkningen i två läger. Trots dess lockelse bör inte liberaler falla offer för denna kollektivistiska anda. Tvärtom bör vi visa på att både liberalismen och det europeiska samarbetet inkluderar såväl hängivna anhängare som välvilliga skeptiker. Fokus i kommande val till Europaparlamentet bör därför inte primärt ligga på den europeiska identiteten – utan på styrkan i ett ekonomiskt handelssamarbete.

Tolka mig rätt. Givetvis bör arbetet med att stärka minoriteters rättigheter fortgå samtidigt som den ömsesidiga toleransen måste stärkas. Det finns dock en problematik i om detta tvingas ske i kollektivismens anda och med mer eller mindre auktoritära medel. Trots att det europeiska samarbetet är bra och eftersträvärt måste det ske inom rimlighetens gränser. Nästa gång jag kliver in genom helvetets portar och blickar ut över områdets många trälårar, vill jag göra det med vetskap om att liberala förslag utgör lösningen och inte problemet.

Adam Furustam

Varför är Liberalerna så besatta av EU?

Karin Karlsbro

Finns det ingen gräns för vår entusiasm över europeiskt samarbete? Liberalerna är Sveriges europavänligaste parti. Det ber vi inte om ursäkt för.

Sedan Rysslands fullskaliga invasion av Ukraina är jag än mer övertygad om att vi måste hålla ihop för fred och frihet. Rysslands mål är att splittra Europa, och Putin har inte gett upp ambitionen att lyckas. Faktum är att sammanhållningen är EU:s starkaste vapen för att stoppa Putins vansinne. Trots det så ser vi krafter, både i andra EU-länder och här i Sverige, som vill riva ner och försvaga EU-samarbetet.

Att stoppa Rysslands krig mot Ukraina är en historisk uppgift för EU. Det finns bara en väg till fred och det är att Ukraina vinner. Det finns inget utrymme för att ge efter åt Putin, som har som mål att uttradera ett fredligt grannland och som med urskillningslöst våld och dödande sätter befolkningen i skräck.

Ukraina har ansökt om medlemskap i EU. Medan striderna pågår är det vårt ansvar att staka ut vägen för att kunna välkomna dem som medlem i unionen. Vi får inte glömma bort att kriget bottnar i att Ryssland inte accepterar att Ukraina gång på gång valt den europeiska vägen.

Den här hösten har det gått 10 år sedan de stora demonstrationerna, Euromajdan startade. Vi minns hur hundratusentals människor gick ut på gatorna, insvepta i Europaflaggor i protest mot ett styre som hellre vände blicken mot Moskva än mot Bryssel. Ukrainarna har inte bara genomfört en revolution och avsatt en president för att fullfölja sitt Europaval. Nu försvarar de det valet med sina liv.

Det finns de som säger att vi inte ska öppna unionen för fler länder, att Ukraina inte är mogna för EU. Låt oss vända på frågan; vad händer om vi håller Ukraina utanför EU för lång tid framöver? Troligen byts stödet för EU mot besvikelse. Europas svala respons skulle då kompenseras av ett ytterst villigt Kina som mer än gärna tar rollen som arkitekt och finansiär av det framtida Ukraina. Det vore förödande.

Min tid i Liberala Ungdomsförbundet sammanföll med den frihetsvåg som svepte över Europa under slutet av 1980-talet och framåt. Muren föll, det kalla kriget smälte bort. Europa läkte samman. I det fönster som uppstod vid Sovjetunionens kollaps fattades många modiga beslut, som att de självständiga baltiska länderna tillsammans med andra tidigare kommunistländer välkomnades in i EU. Det har tryggt miljoner människors fred och frihet. Ukraina och Belarus gick ett annat öde till mötes, och idag ser vi konsekvenserna.

Men vi ska samtidigt komma ihåg att frihetssträvandena i öst till en början möttes med en stark skepticism i väst. Att både Sverige och flertalet av de länder som plågats av det Moskva-styrda kommunistiska förtrycket i decennier, skulle vara med i EU fanns det inte plats för i den socialdemokratiska världsbilden vid den tiden.

Dåvarande utrikesminister Sten Andersson (S) skämde ut Sverige rejält då han förnekade att de baltiska staterna var ockuperade och menade att det bara var en minoritet som ville ha självständighet. Mot denna feghet protesterade bland annat vi unga Liberaler, och Socialdemokraterna fick backa med svansen mellan benen. De hade fel. Vi hade rätt.

Nu 2023 är det vårt ansvar att fatta de modiga beslut som behövs för att låta den ukrainska befolkningens dröm om att bli del av den europeiska familjen bli sann. Det kräver reformer av EU, som passar för ett större samarbete, samt ett fortsatt hårt arbete av Ukraina för att leva upp till de krav som ställs och att bekämpa korruption.

Idag blåser högerpopulismen genom Europa. Orban i Ungern, Fico i Slovakien, Wilders i Nederländerna och Åkesson i Sverige förenas i sitt förakt för det europeiska samarbetet. I Sverige kräver Sverigedemokraterna att EU-medlemskapet ska utvärderas för att Sverige tappar för mycket makt till Bryssel. Den enda som tjänar på ett svagare EU är Putin.

I Liberalernas (då Folkpartiet) Europa-program antaget av landsmötet 1999, kan man läsa följande: "Vi har vinnlagt oss om att vara Sveriges mesta Europaparti. Vi som brinner för EU- tanken måste vara de främsta kritikerna när felaktigheter eller dumheter avslöjas, och vi måste också gå i täten när det gäller att diskutera hur EU ska förändras och förbättras. Det gör vi i Sverige och det gör vi med våra liberala vänner i Europa. Det samtalet är aldrig färdigt." Det gäller fortfarande.

Så tillbaka till frågan, varför Liberalerna är så besatta av EU. Svaret är enkelt. Det handlar om frihet och då ska man kunna lita på oss.

Karin Karlsbro
europaparlamentariker

2024 – make or break för demokratin

Simona Mohamsson

Studenter som campade på PolyU, det tredje största universitetet i Hongkong började snabbt förbereda sig för en utdragen strid. Demonstranter övade på att kasta Molotovcocktails i en tömd 50-meters simbassäng och längre bort på innergården har man gjort målövning med båge och pil. Det är som en spökstad utanför universitetet nu, poliser vid varje ingång fullt beväpnade. Cirka 800 demonstranter som ursprungligen barrikaderade sig inom PolyU har övergivit platsen. Andra försöker fly, krypa genom underjordiska avloppssystem eller hoppa från en gångbro för att ta sig till väntande flyktfordon nedanför.

Bara en dryg vecka tidigare, lördagen den 16 november 2019, försöker polisen storma in genom huvudingången men möts av hundratals aktivister som slåss tillbaka med Molotovcocktails och pilbågar, den mest våldsamma sammandrabbningar under ett halvt år av protester. Idag är realiteten annorlunda i det som en gång var demokratins fristad, Kommunistpartiet har tagit kontroll. Ändrade kursplaner i skolan, nedstängd fri media och ett riggat rättssystem. Allt detta för att forma kommande generationer till att vara lydiga Hongkongare som inte ifrågasätter kommunistpartiet. En generation ofria människor som inte ens ska kunna drömma om frihet.

2024 är ett avgörande år för demokratin. Enligt institutet V-Dem var den globala demokratinivån 2022 nere på samma nivå som 1986. Nedgången är mest dramatisk i Asien-Stillahavsområdet, vilket är tillbaka till nivåer som senast registrerades 1978.

Östeuropa och Centralasien, och Latinamerika och Karibien, är tillbaka till nivåer som senast sågs i slutet av kalla kriget. 2024 är historiens största valår. Mer än halva jordens befolkning, över fyra miljarder människor, kommer att gå till valurnorna. I en värld som präglas av växande ofrihet, med rysk aggression och kinesisk expansion samtidigt som USA riskerar att vända sig inåt, behöver EU axla rollen som den globala frihetens beskyddare.

Den 9 juni 2024 är ett val mellan värde baserad politik och kortsiktig populism. EU kan bli en samlingspunkt för svensk utrikespolitik och säkerhet. Listan över stora internationella utmaningar är lång. Problemen kan inte lösas på egen hand – hur mycket de nationalistiska och vänsterorienterade partierna än fortsätter att säga det. Men vi måste också se till att Europa har en mycket tydligare och mer betydelsefull röst i världen. EU:s ekonomiska styrka måste kopplas mer direkt till våra geopolitiska intressen. Det Europa vi röstar fram om mindre än 200 dagar kommer inte bara avgöra vårt liv utan även hur demokratin kommer överleva långt utanför vår union.

Allt för ofta väljer politiker att sätta ekonomiska intressen före säkerhetspolitiska överväganden. Men i en globaliserad värld är politiker och företagsledare de facto utrikespolitiska aktörer; att de agerar senfärdigt får konsekvenser. Likaså påverkas vi av naivt beslutsfattande i Turin, Budapest och övriga unionen. EU borde därför kräva att samtliga medlemsländer inför en granskningsmekanism för utländska direktinvesteringar. Med tanke på unionens djupa ekonomiska sammanlänkning behöver vi nå ett samförstånd om vilka investeringar som kan utgöra hot och harmonisera kriterierna för granskning länderna emellan.

I relationen med Kina riskerar Europa att upprepa samma misstag som vi gjorde oss skyldiga till i förspelet till Rysslands invasion av Ukraina. Samtidigt som Putin planerade sitt anfallskrig påbörjades konstruktionen av ytterligare en gasledning från Ryssland. Det resulterade i ett begränsat handlingsutrymme för de medlemsländer som var beroende av rysk gas för sin energiförsörjning, med höga elpriser på hela kontinenten som följd. Det är angeläget att åtgärda sådana risker innan krisen kommer. EU:s säkerhet är en förutsättning för friheten vi lever i. Det är dags att inse att vi inte kan överlåta samhällsviktiga verksamheter till dem som vill utmana den friheten. Först då kommer vi kunna stå upp mot diktaturerna på riktigt.

Den Europeiska unionen grundades på ruinerna från världen av i går. Efter århundraden av krig och elände kunde arvfäder enas om att fred skulle råda på den europeiska kontinenten. EU är en seger för demokrati, frihet och öppenhet. Världen ser inte likadan ut idag som när unionen bildades eller när Sverige gick med. Jag drömmer om att den demokratin, friheten och öppenheten som segrat här når fler utanför vår union. Jag drömmer om ett Europa som agerar som den globala frihetens försvarare. Vi kunde inte rädda universitetsstudierna på PolyU från att förlora sina vänner i våldsamma strider mot polisen, fängelsestraff och för de som lämnade ett liv i ensamhet i exil. Men låt oss åtminstone försöka rädda kommande generationer från förtrycket. Människor runtom räknar med oss och att vi ska ta strid för deras rätt till frihet.

Simona Mohamsson
LUF:s kandidat till EP-valet

Aktivistiska folkvalda politiker är att föredra

Karin Mäki-Kala

Att Europaparlamentet agerar aktivistiskt är något vi har vant oss vid. Liksom att vi vant oss vid att Ylva Johansson mer regel än undantag är med i spetsen i att ta fram usla politiska förslag. Liberaler minns henne främst för kommunaliseringen av skolan och justeringen av skolpengen så att friskolor gick från fungerande till att bli en guldgruva för stora koncerner. Inte nog med att slakta skolan har hon nu också lagt fram massövervaknings direktivet Chat Control.

En lagstiftning som innebär att EU ska övervaka all elektronisk kommunikation. Det motsvarar att staten tittar igenom vartenda brev och lyssnar på vartenda telefonsamtal. Parlamentet har genom sin aktivism förändrat innehållet i lagförslaget för att skydda oss från storasyster. När våra kommissionärer som inte är folkvalda agerar politiskt och lägger fram skarpa förslag är det ingen annan än besvärliga folkvalda parlamentariker som kan skydda vår frihet från inskränkningar.

Övervakning är inte en stor inskränkning när det sker där en vanligtvis kan iakttas av vem som helst. Vi lämnar ut en del av oss själva till "goda krafter" som garanterar oss trygghet i utbyte. Med det sagt, många tvekar inte att ge information till "goda krafter". Här finns pudelns kärna – ser vi staten eller EU som en sådan "god kraft", som jagar pedofiler inifrån deras (och våra) chattar men aldrig tar med sig någon oväsentlig information om enskildas privatliv?

Schweiz och Irland har båda bekräftat att oskyldiga kommer att drabbas. 80% av insamlat material i båda fallen ansågs kriminellt irrelevanta. Kommissionen spelar högt med en dålig hand, med ditt och mitt privatliv som insats. Ytterligare en aspekt är EU:s underrättelseskyldighet gentemot den enskilde. Vid en friande dom har en rimligen rätt till ersättning av staten för tvångsmedel. Det är det enda incitamentet för att statens våldsmonopol inte missbrukas. Något som saknas i ChatControl.

Robert S. Litt, tidigare chefsjurist vid amerikanska ODNI reflekterade kring varför människor som är villiga att lämna personlig information till privata företag inte är villiga att ge samma information till staten: "we care because of what the Government could do with the information". Staten har makt och det finns alltid en farhåga att makten kan missbrukas.

Företag till skillnad från staten har ett intresse för att skydda vår integritet. Om staten inte är skyldig att ersätta integritetsskränkningar finns det ingen anledning att tro att den kommer göra någonting annat. Dataläckage där miljontals bilder som våldsmonopolet lämpligt nog samlats på ett och samma ställe är en Eurojackpot för den som är intresserad. Precis som med kriget mot droger lett till mer droger kan historien upprepa sig där kriget mot barnporr leder till just mer av det. Förloppet i och för sig annorlunda men principen densamma.

Avslutningsvis för att återgå till problemet sexuellt utnyttjande av barn. Att låta Johanssons förslag stå oemotsagt vore orättvist. Abir Al-Sahlani har föreslagit brottsprovokation mot misstänkta brottslingar, kopplat till sexbrott mot barn.

Brottsprovokation är djupt problematiskt och instinktivt kan verka som något som inte har en plats i en rättsstat. Å andra sidan kan steget verka litet då bevisprovokation redan är tillåtet i Sverige. Det är en balansgång för lagstiftare att göra propornalitetsavvägningar. Om Johanssons förslag ställs mot Al-Sahlanis går det att konstatera att Al-Sahlani har klarat av den balansgången ganska bra.

I beslut och åtgärder som rör barn ska barnets bästa alltid beaktas. Barns bästa ska alltid komma i första rummet och om vi är villiga att tumma på andra värderingar är upp till våra (helst) folkvalda. Det besvärliga parlamentet är inte är så besvärligt när kommissionen har en tydlig politisk profil utan en ideologisk motsvarighet.

Karin Mäki-Kala

Vilken låtsasvärld ska vi rösta på ?

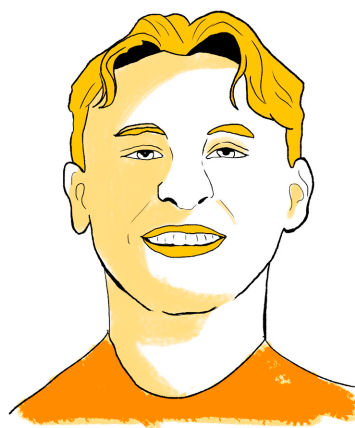
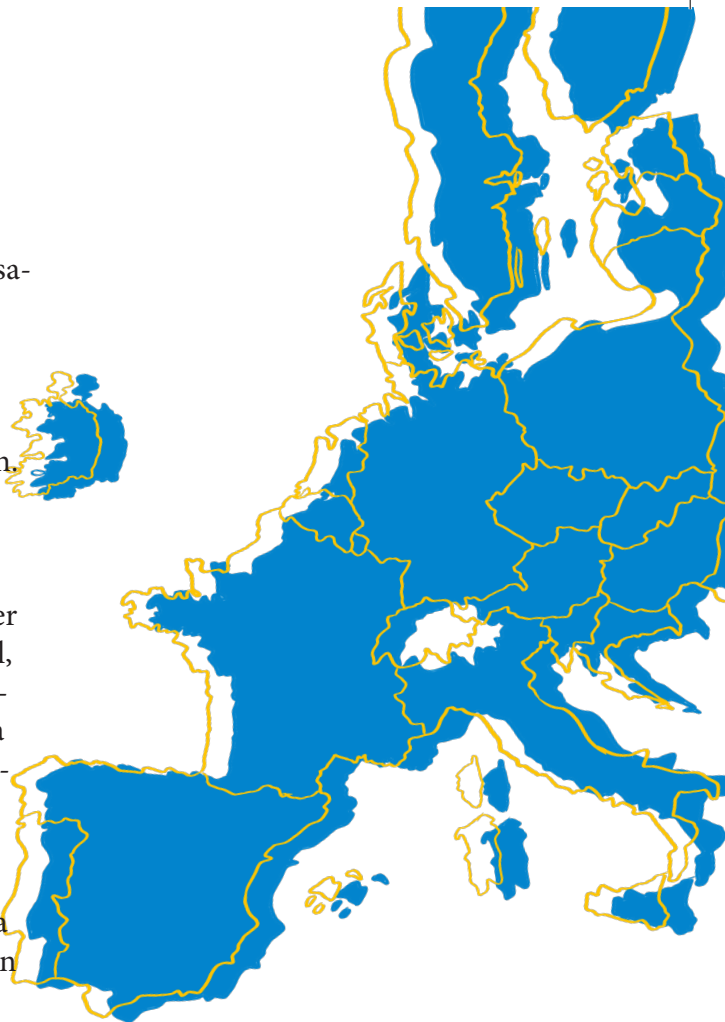
Alvin Landström

I takt med att förberedelserna är igång inom både Luf och Liberalerna inför EU-valet verkar det som att en grundlig självrannsakan inte har ägt rum. När valresultatet senaste var endast på 55 procent och intresset är lågt för EU, är det dags att se över EU.

Vart femte år återkommer en favorit i repris som är särskilt älskad av alla liberaler: EU-valet. Inför det kommande valet nästa sommar ska vi återigen lägga våra röster i valurnorna för ett nytt Europa. I takt med att förberedelserna är igång inom både Luf och Liberalerna verkar det som att en grundlig självrannsakan inte har ägt rum. När förra EU-valet hölls i Sverige var 2019 var röstdeltagandet på endast 55 procent, en siffra som indikerar att svenskar har ett lågt intresse för EU. Då blir det särskilt intressant när lufare står och förespråkar att EU ska vidareutvecklas till ett "Mini USA", trots det låga intresset. Men det är väl inte så konstigt, eller? Nu kan jag känna den växande oron inom det liberala hjärtat, men sorry to say, vad händer egentligen nere i Bryssel? Och varför ska vi bli en federation?

För är det verkligen rimligt att betala för alla dessa ledamöter utan att få se tydliga och konkreta resultat? Målet med EU är att stärka det europeiska samarbetet och öka den internationella frihandeln, men det verkar snarare som att det mjölkas mer pengar än vad som åstadkoms under fem års tid. EU har blivit en biljett för en lat politiker att gömma sig under EU:s trygga vingar. Det är nästan som en all-inclusive resa till Thailand i fem år, där det enda kravet är att rösta i poolområdet. Annars är det fri lek med valfri kompis när ingen har koll. Det är ju inte förvånande varför valdeltagandet är så himla lågt när man inte förstår var pengarna går till eller vad EU-byråkratin håller på med, kolla bara på Ylva Johansson.

Trots mitt grundläggande stöd för EU-samarbetet och de ansträngningar som våra liberala EU-parlamentariker har gjort för en bättre union, anser jag att lufarnas dröm om ett federalt EU är ett förslag som bör slängas i papperskorgen. Hur ska dessa pan-europeiska tankarna bilda en ny federation? Är det dags att bilda "United States of Europe", och skulle detta innebära att Europa blir mer rättvist och jämlikt? Vill du, som liberal, leka ännu mer med Viktor Orbáns populistiska politik? Istället för att drömma om en europeisk federation bör vi fokusera på att minska byråkratin inom EU och eventuellt överväga förändringar i systemet för att öka transparens och medborgarinflytande. Dagens krångliga system med parlamentet, kommissionen och unionsrådet är något som bör effektiviseras istället för att bygga ett land på detta system. Det är dags att koka ner EU-soppan till en reduktion för att få ut maximal smak, kärlek och gemenskap.

Alvin Landström

FO-krönika

En europeisk årsreflektion

från 2023

Ett händelserikt år lider mot sitt slut. Det är såklart för tidigt för att spekulera i hur 2023 kommer att bli ihågkommet i historieböckerna. Hamas groteska terrorism och den efterföljande humanitära katastrofen i Gaza, rysk eskalering i Ukraina, och nya hot mot den liberala demokratin i bland annat Slovakien och Nederländerna. Dåliga PISA-resultat och ökade utsläpp.

Samtidigt tändes hoppets ljus i och med valförlusten för nationalistpartiet i Polen, mer gemensam klimatpolitik i EU under det svenska ordförandeskapet, och en positiv vändning för världsekonomin. Nästa år kommer fler människor än någonsin tidigare få möjligheten att rösta i vallokaler världen över. Det är värt att fira, om man som vi älskar demokratin.

Oändliga kriser och oändliga möjligheter visar på den tid av dualitet vi lever i. Vi som håller på med politik måste se till bägge dessa verkligheter, annars blir vi faktiskt helt irrelevanta. Liberaler ska vara obotliga optimister, men för ett radikalt förbund som LUF är samtidigt nya lösningar på stora problem en del av vår politiska själ.

2024 kommer med all sannolikhet att präglas av samma dualitet. Vi ska prata om hur naiva världen, Europa och Sverige varit inför hoten från Kina, Ryssland och Iran – och samtidigt förbli obotliga optimister om hur bra allting blir om fria människor bara får verktygen att förbättra sina liv och samhället runt om dem. Vi i LUF vet bättre än någon annan hur man tar hopplösheten och ofriheten och vreden över människors ofrihet och kanaliserar den till något produktivt. Ni medlemmar inspirerar mig varje dag, när jag ser er läsa och lära er själva, diskutera och lära varandra, debattera och vända opinionen. Det föder optimism!

När jag valdes till förbundsordförande 2022 skrev jag kort därefter i Tidningen NU:

Politiken i Tidöavtalet är för dålig på alla områden utom skolan. Med auktoritära förslag på migrationsområdet och i kriminalpolitiken, otillräcklig politik på klimat- och ekonomiområdet och stora nedskärningar i biståndspolitikerna så kan man inte på allvar säga att detta blir en liberal, borgerlig regering. Det är en på tok för konservativ, borgerlig regering.

Den verkligheten är inte förändrad. 2024 kommer att definieras av en Europaparlamentsvalrörelse, visst, men så mycket mer finns ändå att göra för att se till att det regeringssamarbete Liberalerna ingick i driver politik för liberaler. Ett viktigt steg i detta är att LUF driver Liberalerna framåt, och därför vill jag rikta ett stort stort tack till de av er som stred i talarstolen på landsmötet!

2024 blir året vi väljer Simona Mohamson till Europaparlamentet, vinner fler val, och värvar fler till LUF. Jag kan knappt bärga mig. Nu önskar jag er ett vilsamt årsslut och fina julklappar. Vi hörs 2024!

Erik Berg
förbundsordförande

Skriv din egna liberala juldikt

